

GENA SHOWALTER

EEUWIGE LEVEN

Vertaling TOTA/Erica van Rijsewijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Gena Showalter
Oorspronkelijke titel: *Everlife*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Harlequin Enterprise Limited
Bewerking: HarperCollins Holland
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

Nederlandse vertaling Sonnet 107, Shakespeare: *De sonnetten*, William Shakespeare, © H.J. de Roy van Zuydewijn, 1997, Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam

Nederlandse vertaling citaat: *De werken van Charles Dickens* © Prof. A.G. van Kranendonk en J.W.F. Werumeus Buning e.a., 2013, Unieboek | Het Spectrum, Utrecht

ISBN 978 94 027 0111 1
ISBN 978 94 027 5528 2 (e-book)
NUR 285
Eerste druk april 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘In het leven gaat het niet om wat je wint,
het gaat om wat je geeft.’

- Troika

Ten

Vandaag

Ik kijk op naar de ontembare Killian Flynn, en mijn hart bonkt tegen mijn ribben. Elke ademhaling vervult me met hoop, verwondering... en verbijstering.

Onze relatie staat op het punt te veranderen. Alles staat op het punt te veranderen.

Eerder glipten we weg uit onze rijken om elkaar te treffen in het Land van de Oogst. Een geheime grot in het Russische Oeral-gebergte, om precies te zijn. Nu staan we recht tegenover elkaar, hand in hand. Kartelige rotsen zorgen voor de ideale omlijsting van Killians woeste, verpletterende schoonheid en de niet-aflatende kracht die hij uitstraalt. Een kracht die hij heeft ontwikkeld op de bloedrigste slagvelden.

Er is geen enkele andere krijger die ik liever bij me zou hebben.

Onze volkeren mogen dan oorlog voeren, maar wij gaan in vrede te werk. Stapje voor stapje.

Ik drink hem in, deze jongen aan wie ik mijn heden – en mijn toekomst – toevertrouw. Zijn huid heeft een prachtige tint die het midden houdt tussen brons en goud, terwijl zijn haar gitzwart is. Zijn wenkbrauwen zijn dicht, mannelijk, en zijn neus is zo scherp als een mes. Zijn mond is zacht en vol. Pure verleiding...

Op zijn hoekige kaak ligt de lichte schaduw van een baard. Onder zijn t-shirt en spijkerbroek is zijn verrukkelijke gespierde lichaam overdekt met tatoeages. Schedels, sterren, rozen en andere afbeeldingen, allemaal met lijnen verbonden, zodat ze een soort landkaart vormen. Die landkaart verschijnt zowel op zijn ziel als op zijn Huls – een buitenbekleding die op een ziel moet lijken – maar hij heeft me nooit verteld waar die naartoe leidt.

Ooit zal hij alles vertellen. Dat zullen we allebei doen.

Maar het zijn zijn ogen die me naar hem toe trekken en me gevangen houden. Zijn ogen zijn gevoelvol goud met vlekjes elektriserend blauw. Altijd raken die vlekjes bij mij een gevoelige snaar, en hoort mijn ziel weer andere liedjes. Sommige zijn snel en grillig, en roepen passie op, terwijl andere langzaam en dromerig zijn; maar altijd slepen ze me mee.

Vandaag hoor ik een verleidelijke melodie die mijn bloed in vuur en vlam zet en me tegelijkertijd tot op het bot verkilt. Logisch. Ik ben vuur, hij is ijs, en toch passen we bij elkaar. Van de warmte van een vuur kun je immers het best genieten op een koude winterdag.

Zoveel verschillen. Té veel, zouden de meeste mensen zeggen. Net genoeg om de hele wereld op zijn grondvesten te doen schudden.

Ik ben dag. Hij is nacht.

Ik vind kracht in het Licht. Hij kent in het donker zijn gelijke niet.

Ik hou van regels, structuur. Hij vaart wel bij chaos.

Ik geloof dat onze ergste emoties nooit onze daden zouden moeten bepalen; we zouden elkaar moeten helpen, vergeven en voor elkaar moeten zorgen. Emoties zijn tenslotte vluchtig en verander-

ren telkens. Waarom zou je je leven door een emotie laten verpestent? Hij is van mening dat emotie ons de hele dag door zou moeten regeren, en dat zorg voor anderen dwaasheid is. Iemand die je nu helpt, steekt je straks een mes in de rug.

Voor mij bepalen de keuzes van vandaag de werkelijkheid van morgen. In zijn ogen beslist het Lot voor ons.

Ik ben een Troikaanse Schakel. Hij is een Myridiaanse Arbeider. We zijn uit Levensbloed geboren vijanden, en toch is hij de liefde van mijn Eeuwige-leven.

Hoe verschillend we ook zijn, toch zijn we ook hetzelfde. Pijnlijkke verledens hebben ons gevormd, ons sterker gemaakt. We houden stand wanneer iemand – of iets – de mensen en dingen die we liefhebben bedreigt. We vechten voor wat volgens ons goed is, welke obstakels ons ook in de weg staan.

Ik ben een van de slechts twee Schakels die verantwoordelijk zijn voor het Licht in Troika, en ik word geacht Killian, onze vijand, te doden. In plaats daarvan ga ik met hem trouwen.

Chemie trekt zich niets aan van verwachtingen. Ik hou van deze jongen en aanbid hem, en ik houd stand, weet je nog?

Ook als ik hem zou verachten, zou ik toch ja tegen hem zeggen. Er staat meer op het spel dan onze harten.

Zodra we eenmaal onze zielen verenigen, zullen we de kans krijgen om onze rijken te verenigen en een bijdrage te leveren aan de vrede waar we zo ontzettend naar hunkeren. Samen zullen we Myriad binnengaan en Ambrosine, prins van de Raven, verslaan. De corrupte Tweede-koning van het rijk.

Een corrupte leider maakt zijn volk zonder meer corrupt.

Dan zal Killian de kroon op zijn hoofd zetten, bevelen uitvaardigen en zijn legers tot staan brengen. Hij zal de wapenstilstand die Troika ooit aanbood aanvaarden. Een wapenstilstand die Eron, prins van de Duiven en Tweede-koning van Troika, al eeuwenlang nastreeft.

Eindelijk zal de oorlog ten einde komen.

Wanneer dat eenmaal is gebeurd – of misschien eerder al, we hebben over de volgorde nog geen besluit genomen – zullen we de arme zielen bevrijden die in Vele Eindes gevangenzitten, het helse onderrijk dat met Myriad verbonden is.

Vele Eindes is het oord van de Ongebonden en die de Eerste-dood doormaken, evenals van de monsterlijke wezens met maar één enkel doel: iedereen ombrengen. Zielen worden er opgejaagd en gedood op de afschuwelijkste manieren. Telkens en telkens weer. Omdat wanneer een ziel in Vele Eindes ‘sterft’, hij weer tot leven komt, klaar voor ronde twee... drie... vier...

Vier: het getal van stabiliteit, orde en rechtvaardigheid. Een sterke basis, gezien het feit dat een vierkant vier zijden heeft. Vier hoofdrichtingen: noord, zuid, oost, west. Vier seizoenen om het jaar vol te maken: winter, lente, zomer, herfst. Vier winden, en vier fasen van de maan.

Vier is het enige getal met hetzelfde aantal letters als de numerieke waarde aangeeft.

Focus. Ik gelóóf wel dat de zielen die in Vele Eindes gevangenzitten weer tot leven komen, maar mijn theorie is nog niet bewezen.

Nog een onzekere factor? Killians moeder, Caroline, en mijn vriendin Marlowe zouden daar kunnen zijn. Maar dat is het nou net: noch Caroline, noch Marlowe was een Ongebundene. Caroline tekende jaren geleden een convenant met Myriad, om al binnen een paar dagen nadat ze daar was aangekomen een Tweede-dood door te maken. Marlowe tekende een convenant met Troika, maar annuleerde het toen ze zelfmoord pleegde. Andere mensen, ander beleid.

Myriad beweerde dat Carolines ziel op de dag van haar dood fuseerde met de ziel van een pasgeboren kind, maar volgens mij was dat gelogen. Volgens mij komen alle Myridianen in Vele Eindes terecht, net zoals alle Troikanen eindigen in de Rust.

Als mensen dat wisten, zouden ze misschien niet voor Myriad tekenen. Leugens en propaganda zorgen dat de zaken blijven draaien.

Ik móét de verdoemden redden, en dat kan ik ook. Ik weet dat ik het kan. Niet omdat ik zo speciaal ben. Alsjeblieft, zeg. Ik ben alleen maar een meisje dat beter haar weg kan vinden door het verraderlijke labyrint van Vele Eindes dan anderen, omdat ik er zelf ben geweest.

Een huivering van afgrijzen doet me sidderen.

‘Ik mag hopen dat je niet net aan mij dacht, wijfie.’ Killian brengt mijn handen naar zijn lippen en kust mijn knokkels, zodat er een rilling over mijn rug loopt.

‘Geintje, zeker? Alsof de grote Killian Flynn meisjes alleen maar doet huiveren van verlangen.’

‘Of trillen van woede.’

Ik knik en glimlach. ‘Precies!’

De ring aan zijn duim glinstert in het schijnsel van het vuur, wat me goeddoet. Nadat mijn grootmoeder Meredith haar Tweede-dood had doorgemaakt, kreeg ik een aandenken van haar. Een ring annex wapen dat zes kogels kan afschieten, 2-mm slagnaaldontsteking. Een geweldig wapen én een fashionstatement. Mijn dierbaarste bezit.

Ik kon geen beter cadeau bedenken toen Killian me een zelfgemaakte hanger gaf in de vorm van een pi. De verhouding tussen de omtrek en de straal van een cirkel biedt eindeloze mogelijkheden – alle mogelijkheden voor alle leven. Een getal zonder einde. Zet letters om in getallen, en ook die zijn binnen pi te vinden. Wat betekent dat elk getal met enige betekenis – van onze verjaardagen tot de datum waarop we sterven – en elk woord dat ooit gesproken is en nog gesproken zal worden, zich binnen pi bevindt.

‘Ik hou van je’ wordt $9 + 11 + 8 + 15 + 21 + 22 + 1 + 14 + 10 + 5 = 116$.

Of zoals Killian zegt:

Ik = twee letters.

Hou = drie letters.

Van = drie letters.

Je = twee letters.

2332, 10.

Zelfs nu hangt de hanger aan een leren koord om mijn hals, zowel mooi als nuttig. Wanneer ik in de problemen zit, kan ik op het midden drukken, en dan wordt mijn locatie doorgestuurd naar Killians.com. Hij kan me in een ommezien vinden en helpen.

Nu gaan we elkaar helpen en onze toekomsten met een niet te verbreken convenant aan elkaar verbinden.

Wat nou als ik desondanks Myriad niet binnen kan komen?

Zero! De duivel van de twijfel steekt zijn kop op, en zwermen andere volgen. Zal mijn Licht hem iets aandoen? Zal zijn donker mij iets aandoen? Zullen we elkaar verzwakken of versterken? Zal ons convenant met de koninkrijken teniet worden gedaan? Wat nou als we hierna geen van beiden nog naar huis kunnen terugkeren?

Het Eerste-leven was een generale repetitie. Nu is het doek opgetrokken en geven we een voorstelling voor een live studiapubliek. Elk woord, elke daad en elke beslissing heeft gevolgen. Als we het verkeerd doen, krijgen we geen tweede kans. We mogen niet nog eens.

Er is me verteld dat ik op de een of andere manier het tij van de oorlog zal keren. Wat nou als mijn verbond met Killian het tij keert ten gunste van Myriad?

Misschien moet ik me terugtrekken. Alleen... elke vezel van mijn lichaam schreeuwt ineens nee. Beide rijken hebben een kookpunt bereikt. Elke dag worden er onschuldigen afgeslacht. Er moet iets veranderen en snel ook. Dit is onze beste kans op vrede. Onze enige kans. En echt, ik wil Myriad net zo graag redden als Troika. Ik mag het ene rijk niet boven het andere stellen.

Zie het onder ogen. Als ik me nu terugtrek, wint de angst en dan verliest iederéén.

Ik ga geen beslissingen nemen op grond van 'wat als'. Ik zal doen wat goed is, altijd. Omdat ik uiteindelijk de enige ben die met mijn spijtgevoelens moet zien te leven.

Die twijfelduivels kunnen de boom in.

Killian geeft een kneepje in mijn hand. ‘Je wordt met de seconde bleker, wijfie. Je kunt er nog onderuit.’ Zijn accent – een mengeling van Iers, Schots en ik zou niet weten wat nog meer – is sterker dan anders, zijn stem laag en omfloerst en onweerstaanbaar sexy. ‘Ik wil niet dat je je onder druk gezet voelt.’

‘Ik... Ik zou zo graag willen dat we met andere gemengde stellen konden praten. Wij zijn niet de eerste Troikaan en Myridiaan die verliefd op elkaar worden. Dat kan niet waar wezen.’

Maar hoewel we overal hebben gezocht, hebben we niemand anders kunnen vinden. Ofwel die anderen hebben stiekem iets met elkaar... ofwel ze zijn dood.

Hij verstrakt, alsof hij een vernietigende klap verwacht. ‘We kunnen de plechtigheid uitstellen en verder zoeken.’

En weer op hetzelfde punt uitkomen waar we nu staan, maar dan is het misschien al veel te laat. ‘We gaan het doen. Ik deel mijn Licht met jou, en jij deelt je duisternis met mij. Ik ga door de Sluier van Middernacht heen.’ De poort die naar Myriad leidt, maakt Troikannen zo bang dat ze er een Tweede-dood door sterven. Maar ik sta op het punt half-Myridiaans te worden. Misschien. Waarschijnlijk. Duimen maar.

Hij voelt zich bepaald niet getroost. ‘Als je dit alleen maar doet voor je moeder...’

Mam zit in de Kennels opgesloten, een gevangenis in Myriad. Ik wil haar gaan zoeken en bevrijden, zodat ze kan overlopen naar Troika om mijn kleine broertje Jeremy groot te brengen. ‘Zij is een van de redenen,’ zeg ik.

Hij ontspant zich, maar slechts een klein beetje. ‘Je bent nog maar zeventien. We kunnen toch ook pas over enkele tientallen jaren een verbond sluiten?’

Enkele tientallen jaren? Ik adem diep in om de vertrouwde en geliefde geur van turfrook en hei in me op te zuigen. Zijn geur. Er slaat een nieuwe golf kalmte over me heen, warm en zoet als ho-

ning. ‘Ik ben bijna achttien, en jij bent nog maar negentien. Nou en? We hebben geleefd, zijn gestorven en leven opnieuw. Ik ben niet van plan te wachten met strijden voor wat juist is, en ik ben zeker niet van plan te wachten om jou de mijne te maken.’

‘Ik wil alleen niet dat je dingen doet waar je later spijt van krijgt.’

Zijn accent kan nu haast niet meer vetter. Als zoete stroop, waar het water je van in de mond loopt. Wat betekent dat hij geëmotioneerd is en dat zijn emoties vrijelijk stromen, wat mijn bloed verhit en mij doet smelten. ‘Hoe zou ik ooit spijt kunnen krijgen van een wonder?’ vraag ik.

Hij trekt een donkere wenkbrauw op, terwijl zijn ongelofelijke ogen beginnen te schitteren. ‘Verklaar je nader.’

‘Er zijn meer dan honderd miljard sterrenstelsels. En het worden er steeds meer! Er bestaan onmetelijke universums, twee rijken in het Oneindige, twee onderrijken, negen planeten in ons zonnestelsel, honderdzesennegentig landen, zeven zeeën en meer dan zehonderd eilanden. Dat wij elkaar hebben gevonden is... een wonder.’

Hij lacht. ‘Je probeert me te verleiden, hè meisje? Maar het werkt wel.’

O, die jongen. Hij is degene die mij verleidt. Hart, geest en lichaam. Ik hou van hem.

Maar als je liefde uit de vergelijking weghaalt, maakt dat niets uit. Dan vertrouw ik hem nog steeds. Keer op keer heeft hij de geboden van zijn Tweede-koning weerstaan in een poging mijn familie te beschermen. Hij heeft me geholpen op momenten dat hij me schade had moeten berokkenen.

‘Het werkt, maar het heeft je nog niet over de streep getrokken?’ mopper ik zogenaamd. ‘Niet te geloven dat je net doet of het mijn idee was. Het was jóúw idee. Misschien zou ik moeten wachten tot je op je knieën gaat om te smeken of ik je de eer wil bewijzen je tot mijn man te maken.’

Zijn goede humeur is in één klap voorbij en zijn gezicht verstrakt

van spanning. ‘Ik ga niet smeken. Als kind heb ik moeten smeken om kruimels, alleen om te kunnen overleven. Nu zou ik nog liever doodgaan dan te smeken om wat dan ook.’

‘Hé, hé.’ Van scherts is nu geen sprake meer, en ik leg mijn handen om zijn gezicht. Gevoelens van tederheid wellen in me op. Er is heel veel wat ik niet over hem weet. Zoveel dat ik er graag meer van wil weten. ‘Het was maar een grapje, echt.’

Hij laat een huiverende ademteug ontsnappen. Een tel later plooien zijn lippen zich in een trage glimlach vol belofte, en in mijn binnenste grijpen tentakels van hitte om zich heen. Hij is onvoorstelbaar knap, hoewel elke gebeeldhouwde lijn door onbarmhartigheid is uitgehouwen, alsof er binnen in hem pijn leeft en ademt. Ik kijk naar hem en wil hem tegelijkertijd zoenen, tegen me aan drukken en door elkaar rammelen.

‘Sorry,’ zegt hij. ‘Je snapt toch wel dat ik je elke dag van mijn Eeuwige-leven op handen zal dragen?’

Zomaar, pats-boem. Ik weet niet wat ik hoor. Eén glimlach – en ik word nóg verliefder op hem. Eén momentje samen – en ik kan me al geen dag meer zonder hem voorstellen. Eén zinnetje – en ik ben gelukkiger dan ooit tevoren.

Ik ga op mijn tenen staan en druk een zachte kus op zijn lippen.

‘Ga jij mij op handen dragen? Ik bedoel, je draagt een Troikaanse wapenrusting. Denk je soms dat het huwelijk een slagveld wordt?’ In zijn irissen schittert een plagerig lichtje, maar zijn toon is ernstig.

Ietwat ongemakkelijk geef ik een rukje aan de kraag van mijn zwarte catsuit.

‘Grapje, grapje!’ Killian strijkt met zijn knokkels langs mijn kaak. ‘Alles staat jou goed. Ik kan me geen mooiere bruid voorstellen.’ Zijn stem krijgt een schorre klank. ‘Later zul je er nog beter uitzien als je niets aanhebt.’

De vlammen slaan me uit.

Zijn glimlach keert terug, en die is ondeugend, vol verwondering en aanbidding. Hij strijkt met zijn duimen over de welving van mijn

jukbeenderen. ‘Je ogen zijn net kleine tv-schermpjes. Die laten zien wat er in je omgaat.’

Anderen hebben me gezegd dat ik onmogelijk te doorgronden ben. Maar ja, Killian kent me nu eenmaal beter dan de meeste anderen, en hij wil me desondanks. Niet omdat ik een zeldzame Schakel ben, maar omdat ik ik ben, Tenley Lockwood. Een meisje dat er keer op keer een zootje van heeft gemaakt, maar dat toch steeds weer opkrabbelt en blijft strijden voor de goede zaak.

‘Vandaag zal er een nieuwe toekomst worden ingeluid,’ zeg ik. ‘Vijanden die familie worden.’

‘De eerste stap naar een goede verstandhouding tussen onze rijken.’

De wind fluit buiten onze grot, de sneeuw wervelt rond, terwijl binnen een vuurtje knappert. Mijn blik dwaalt naar de muur tegenover me, waar het numerieke equivalent van onze namen is uitgesneden. 68 + 39.

Killian: $11 + 9 + 12 + 12 + 9 + 1 + 14 = 68$

Ten: $20 + 5 + 14 = 39$

$68 + 39 = 107$

Sonnet 107 van William Shakespeare:

*Mijn eigen vrees, noch wat zich, wijd en zijd,
uit dromen van profeten liet voorspellen,
kan, zelfs als pand voor maar beperkte tijd,
de looptijd van mijn trouwe liefde stellen.*

*Het sterflijk maanlicht heeft de eclips verduurd;
zieners staan met hun droom de spot te drijven;
wat veeg was, weer met vaste hand bestuurd,
roept vrede uit in eeuwige olijven.*

*Nu fleurt, met dit gebalsemd tijdsgewricht,
mijn liefde op, en Dood moet voor mij wijken:
leef ik, zijns ondanks, voort in dit zwak dicht,
hij praalt slechts over uitgeprate lijken.*

*Daar vind jij nog je monument, wanneer
't tirannenschild en grafbrons zijn verteerd.*

Met andere woorden: de tijd, of zelfs de dood, krijgt op de liefde geen vat.

In mijn achterhoofd rimpelt het Rooster goedkeurend en zorgt voor een nieuwe golf zelfvertrouwen. Ik dóé wat goed is. We zullen slagen in wat we ondernemen.

Ooit beklagde ik me over mijn onzichtbare verbinding met andere Troikanen. Nu geniet ik ervan. Steun kan het verschil betekenen tussen overwinnen en het onderspit delven. Maar wie zal deze verbintenis goedkeuren? Buiten mijzelf weet niemand ervan.

‘Wat er straks ook gebeurt,’ zegt Killian, ‘vergeet niet dat ik van je hou.’ De vechtjas die in staat is tot daden die het daglicht niet kunnen verdragen buigt zich omlaag om met zijn neus tegen de mijne te wrijven. ‘Oké?’

‘Oké.’ Ik zal het nooit vergeten, en ik zal er nooit genoeg van krijgen om die woorden te horen. ‘Ik hou ook van jou.’

Zijn glimlach keert terug – en wauw, die is als een pijl van Cupido recht in mijn hart. Killian is meer dan knap. Hij is het leven zelf. De kristallijnen vlekjes in zijn ogen... Het zijn er acht. Acht is het atoomnummer van zuurstof. Killian is mijn zuurstof, de reden dat ik ademhaal.

‘Klaar?’ Hij brengt mijn handen opnieuw naar zijn mond en trekt met zijn tong een spoor tussen mijn knokkels.

Mijn maag maakt een salto. Als er geen Hulzen zouden bestaan, zouden Myridianen en Troikanen elkaar niet kunnen aanraken zonder folterende pijn. In de regel dempen Hulzen sensaties. Vandaag voel ik álles.

‘Zeg maar wat ik moet doen,’ zeg ik schor.

‘Ons woord is onze verbintenis. Spreek het uit, en het is voor elkaar. We beloven plechtig dat we onze levens met elkaar verbinden. Makkelijk zat.’

Net zo ‘makkelijk zat’ als beloven dat we ons Eeuwige-leven in dienst zullen stellen van een van de rijken. Oké, dat gaat me wel

lukken. Maar ook al is het makkelijk, toch is het ook moeilijk. Ik leg mijn leven – mijn toekomst – in andermans handen.

Hij heft zijn kin op. ‘Ik begin wel.’

Terwijl ik knik, bonkt mijn hart tegen mijn ribben.

Wanneer hij mijn handen loslaat, dreig ik in paniek te raken. Ik ben mijn anker kwijt. Dan legt hij zijn handen om mijn gezicht en houdt me vast alsof ik teerder ben dan glas. ‘Tenley Nicole Lockwood, jij hebt me leven gegeven na het graf. Totdat ik jou ontmoette, wist ik niet hoeveel kracht het kan geven om met een ander verbonden te zijn. Jij zag het beste in me, ook toen ik mijn slechtste kanten toonde. Jij vertrouwde me, terwijl alles je wees op mijn schuld. Daarom geef ik je mijn Eeuwige-leven. Alles wat ik ben, alles wat ik bezit, is van jou.’

Stil nou, hart. Hoe moet ik zo’n ernstige belofte nu evenaren? Nou ja, ik moet een poging wagen.

Nee. Troikanen wagen geen pogingen. Troikanen *doen*. ‘Killian...’ Er komt niks. ‘Ik weet je tweede voornaam niet.’

‘Niall.’

Killian Niall Flynn. Vijf l’ën. Vier n’ën.

$5 + 4 = 9$

Killian Niall Flynn + Ten = 5 l’ën en 5 n’ën.

$5 + 5 = 10$

10 = bestaan. 1 + 2 + 3 + 4 = 10. 1) de Eerste-koning, 2) de Tweede-koningen, 3) menselijk leven, 4) de vier elementen: aarde, lucht, vuur en water.

Tien is voltooiing: het einde van de ene cyclus, het begin van een andere.

Concentreer je!

Oeps. Echt iets voor mij. Als ik zenuwachtig ben, heb ik de neiging me te verliezen in gedoe met cijfertjes. Maar er is niets om zenuwachtig over te zijn. Toch? Dit is Killian. Mijne Killian. Samen kunnen we alles aan, wat er ook moge gebeuren.

‘Killian Niall Flynn.’ Ik sla mijn vingers om zijn polsen en kijk

hem in de ogen. ‘Jij hebt me gevonden vóór het graf en hebt me geleerd hoe ik moet leven. Totdat ik jou leerde kennen, had ik alleen teleurstelling en verraad meegemaakt, maar jij ving me op elke keer dat ik viel. Je droeg me toen ik te zwak was om te lopen en je stelde mij op de eerste plaats, ook al betekende dat marteling en mogelijk een Tweede-dood. Daarom geef ik jou mijn Eeuwige-leven. Alles wat ik ben, alles wat ik bezit, is van jou.’

Zijn gezichtsuitdrukking verzacht, en ik zou willen, dolgraag willen, dat mijn familie en vrienden getuige konden zijn van onze verbintenis. Terwijl mijn moeder in de Kennels zit, is mijn vader aan het trainen om MA te worden. Hoe dan ook heeft hij een hekel aan me. Mijn tante Lina, zijn tweelingzus, wordt vermist. Niemand weet waar ze is.

Lina kan in de toekomst kijken. In mijn kindertijd leerde ze me een rijmpje dat me hielp te ontsnappen uit Vele Eindes. Nog maar een paar weken geleden leerde ze me een tweede rijmpje, dat me het leven redde toen een zogenaamde vriend, Victor Prince, me probeerde te vermoorden.

Mijn leven heeft vele verkeerde afslagen genomen en vele strubelingen gekend, maar nu staat het eindelijk goed op de rit. Tenminste... Ik frons. ‘Ik voel me helemaal niet anders.’

‘We zijn nog niet klaar.’ Killian stapt achteruit en laat zijn armen neervallen langs zijn lichaam. ‘Je Huls uit, wijfie.’

Dat gebod brengt me in de war, maar toch gehoorzaam ik. Hij stapt ook uit zijn Huls, zodat ik het genoeg smaak twee potentiële echtgenoten voor me te zien. De niet-bezielde Huls en de man in zielengedaante – de echte Killian. Meestal hangt er duister om hem heen, zijn eigen persoonlijke rookgordijn. Nu is het donker afgezwakt, maar er straalt ook geen Licht van hem af.

Hij is een stuk langer dan ik; ik moet almaar omhoog-, omhoog- en omhoogkijken. Rondom zijn hals zitten littekens – bewijzen van de pijn die hij heeft doorstaan in de loop van zijn Tweede-leven.

Ik reik omhoog om met een vingertop over de ribbels van huid

te strijken, maar hou me dan in, vlak voordat ik hem aanraak. ‘Je bent je hele leven een ziel geweest. Waarom heb je jezelf niet geheeld nadat je gewond was geraakt?’

‘Een ziel is niet in staat zichzelf helemaal beter te maken tot hij de Leeftijd van Volmaaktheid bereikt. Wat je als kind krijgt, draag je altijd met je mee.’ Hij wenkt me met een vinger naderbij. ‘Kom eens hier. Nu ga ik je zoenen.’

Een zoen. Natuurlijk! Een trouwerij eindigt altijd met een zoen.

Gretig stap ik naar hem toe, en hij slaat zijn gespierde armen om me heen. Zijn lippen komen omlaag en eisen de mijne op in onze eerste zielenzoen, zonder obstakels tussen ons in, en hij gaat niet zachtzinnig te werk. Hij is eisend en bezitterig, een en al mannelijke agressie, en ik geniet er elke seconde van.

Alles aan hem doet me denken aan verboden nachten en vleeselijke geneugten.

Ik brand op in plaats van zoals gewoonlijk te bevriezen; het genot neemt me helemaal in beslag, en de pijn die ik gewend ben te voelen is nog maar een verre herinnering.

Een besef: we kunnen elkaar aanraken zonder dat het gevolgen heeft!

Ik smelt tegen hem aan; de rest van de wereld is vergeten terwijl ik me onderdompel in de zoetheid van zijn smaak.

Nu is het verbond gesloten. Deze jongen is nu mijn man. En dit, onze eerste zoen als getrouwd stel, is alles waar ik ooit van gedroomd heb, en meer. Het is –

Een ijskoude kilte daalt plotsklaps over me neer, zodat ik de grot door word geslingerd. Ik bots tegen de muur en glijd op de grond, happend naar adem. Mijn rechterarm doet loeizeer. Hijgend kijk ik omlaag. En nog eens. Er verschijnt een beeld op mijn vel, zo donker als inkt, en in de vorm van... een paard?

Het dier bevindt zich onder de woorden TROUW, PASSIE, VRIJHEID.

Trouw aan mijn rijk. Passie voor de waarheid. Vrijheid voor allen.

Die woorden verschenen vlak na mijn Eerste-dood. Om eerlijk te zijn verschenen er getallen. Zodra ik erachter was waar die voor stonden, namen de woorden hun plaats in.

Hoezo een paard? Daar moet een reden voor zijn want die is er altijd.

Ik pijnig mijn hersens, maar het enige wat ik kan bedenken is dat Killian me ooit met een strijdros heeft vergeleken:

Van vreugde schraapt het paard de grond in het dal; fier rukt hij uit, de strijd tegemoet. Hij spot met het gevaar, niets maakt hem bang; hij deinst niet terug voor het zwaard. Pijlen schieten hem voorbij, speren en lansen flitsen langs hem heen. Driftig stampend woelt hij de grond om, onbeteugelbaar wanneer de hoorn eenmaal schalt. Bij elke stoot van de trompet roept hij: 'Aaah!' – hij ruikt de oorlog van verre, hoort het getier van de aanvoerders, de kreten.

Hij... of zij. Maar ik ben hier niet om te vechten. Ik ben hier om vrede te sluiten. Tenzij...

Het speeksel in mijn mond droogt op. Klaar of niet, er komt een nieuw gevecht op ons af.

Mijn zicht wordt wazig en ik kreun. Ik ben Licht, en ik heb nooit meer hoeven zien! Snel knippen helpt, zodat ik naar Killian kan zoeken. Hetzelfde afschuwelijke fenomeen moet hem ook getroffen hebben, want hij ligt slap tegen de muur aan de overkant. Als onze blikken elkaar vinden, steekt hij een arm naar me op, zodat de getallen zichtbaar worden die op zijn pols getatoeëerd staan.

2332, 10. *Ik hou van je, Ten.*

Onder de getallen ontwaart ik een nieuwe afbeelding. Een paard. De pendant van het mijne, hoewel het zijne wit is en het mijne zwart.

Zijn ogen stralen van... Nee, onmogelijk! De vlekjes die ik zo geweldig vind, kunnen niet zijn ondergedompeld in letterlijke vlammen, die flikkeren met zowel licht als schaduw.

Ik moet naar hem toe, nú, maar mijn spieren lijken wel blokken ijs. En het Rooster –

Het Rooster! Mijn verbinding met Troika, en een herinnering aan het feit dat de wereld – mijn wereld – uit nog veel meer bestaat dan wat ik op enig moment kan zien en voelen.

Schaduwen dansen langs het Rooster, waarin vele doorgangen opdoemen. Die doorgangen leiden naar kamers. In sommige heb ik extra Licht opgeslagen. Andere zorgen voor een verbinding met de bewuste geesten van verschillende inwoners. Eentje in het bijzonder komt uit bij de Rust, waar onze doden in vrede de eeuwigheid doorbrengen.

Heimwee vlijmt door me heen. Meredith, Archer en Levi zijn daar. Ik mis hen ontzettend.

De schaduwen, die haat uitstralen, proberen de ene kamer na de andere binnen te dringen. Ik doe mijn best om terwijl ik gebombarderd word met informatie de doorgangen gesloten te houden. Duisternis wordt afgemeten aan de afwezigheid van Licht. Die schaduwen, wat ze ook mogen voorstellen, moeten van Killian zijn gekomen, en onze verbintenis, en toch komen ze me even vertrouwd voor... als oude vrienden. Hoe kan dat nou?

Doet er niet toe. Moet... iets... doen. Nu!

Omdat ik geen andere keus heb, verander ik van tactiek en open een deur naar een van mijn voorraadkamers. In een levendig, duizelingwekkend waas ontsnapt er helder Licht. Schaduwen sissen; sommige sterven meteen als ze met een lichtstraal in aanraking komen; andere kronkelen weg – en o, zero, een scherpe pijn barst los in mijn hoofd, en ik slaak een gil.

Kan het niet opgeven. Vind kracht in het Licht, sterf in het donker.

Tussen de ene ademteug en de volgende laat de pijn me los, en er komt me een beeld voor de geest. Een herinnering die niet van mezelf is.

Ik sta in een deuropening naar een jong stel te kijken dat door

een gangpad loopt. Naast me staan dertien kinderen opgesteld, allemaal onder de tien. Het paar blijft staan om een klein meisje een vraag te stellen, voordat ze zeggen dat ze kan gaan en doorlopen naar een kleine jongen. Ook hij mag gaan. Aan de volgende drie kinderen besteden ze geen aandacht, maar het stel blijft wel staan om het gebit van het vierde kind te inspecteren.

Ze komen steeds dichterbij mij...

Ik ben zenuwachtig. Ik zou er een moord voor doen – letterlijk – om een eigen familie te hebben, maar niemand kijkt echt naar me om. Wat is er mis met me? Wat ontbreekt er aan me? Makkelijk zat: zo ongeveer alles.

Ooit dachten mijn superieuren dat ik was voorbestemd om Generaal te worden. Destijds wilde iedereen me hebben. Toen ik toch níét de juiste vaardigheden ontwikkelde, sloeg hun begeerte om in verachting.

Ik doe zo mijn best, en ik train harder dan alle anderen bij elkaar. Ik heb geleerd hoe ik met een zwaard moet omgaan, en met elk soort vuurwapen. Zelfs de Premiejager en de Oxi, de gevaarlijkste wapens uit het arsenaal van de Arbeider. Op een dag zal ik meer Troikanen omleggen dan welke Generaal in onze geschiedenis ook. Ik zweer het.

Geef me er alleen de kans toe. Alsjeblieft!

Het stel gaat weer verder... heel, heel dicht bij mij... De vrouw neemt me op en schudt bijna onmerkbaar haar hoofd voordat ze me zwijgend voorbijloopt. De moed zinkt me in de schoenen en de tranen dreigen me straks over de wangen te biggelen.

Ik, huilen? Nooit! Ik hou mijn hoofd omhoog. Als deze familie mij niet wil – prima, ik wil hen ook niet. Ze zijn niet goed genoeg. Ik ben trouwens beter af bij het Centrum van Opvoeding.

Het beeld vervaagt, en ik – Ten – doe knipperend mijn ogen open. Ik ben weer terug in het hier en nu, terug in de grot, hijgend en bezweet, en toch huiver ik tot op het bot. Ik had me vergist. De pijn is niet minder geworden; die is alleen maar toegenomen.

De herinnering... Die kwam van Killian. Mijn hart weet dat. Omdat zijn moeder kort nadat ze van hem was bevallen overleed, heeft hij zijn hele jeugd in het Centrum van Opvoeding doorgebracht, een weeshuis in Myriad.

Mensen – zowel van vlees en bloed als in zielengedaante – konden op een heleboel manieren heel lelijk doen. Rot tot op het bot. Vilein en wreed. Maar ze waren ook gelaagd. Haal die lelijkheid weg, en misschien zie je daarachter wel een kwetsuur. Haal nog een laag weg, en misschien zie je wel een kind dat altijd gehunkerd heeft naar goedkeuring, affectie en aanvaarding.

Een kind zoals Killian was geweest. Mijn man heeft het ergste meegemaakt wat de wereld – de werelden – te bieden heeft. Ik wil hem zo graag in mijn armen nemen om de jongen die hij was te troosten, en de man die hij geworden is te prijzen.

Mijn ogen zoeken hem. Hij ligt op zijn rug aan zijn haar te trekken. Net als ik hijgt hij en is hij helemaal bezweet. Maar hij mompelt: 'Dood. Dood. Dood.'

Dood? Wie moet er dood? Kijkt hij nu naar binnen bij mijn herinneringen?

'Ik ben hier,' zeg ik tegen hem. 'Ik ben –'

Mijn hart staat stil en neemt mijn woorden mee op het moment dat een man en een vrouw de grot binnenstormen.